

Scaunele, repere de istorie

După anul 1650 scaunele încep să intre în casele tuturor, transformându-se în obiecte de uz comun. Tâmplarii și cei care proiectau aceste piese de mobilier au înțeles că nu contează doar aspectul, ci și confortul, francezii fiind cei care s-au remarcat cu măiestrie din acest punct de vedere.

Veritabile repere ale istoriei, scaunele oglindesc neîncetat prin design-ul, tapițeriile și materialele din care sunt făcute epocile în care au luat naștere. O mică dar valoroasă paletă a acestor diverse stiluri poate fi găsită la Galeria de Artă și Antichități Hanul cu Tei. Aici, sunt adăpostite două superbe scaune stil Louis al-XVI-lea, confecționate din lemn de nuc și având o vechime de vreo 200 de ani. Stilul neoclasic este dat de rigoarea care predomină formele, în ornamentele bogate, dar și în modelul și textura tapițeriilor. O altă piesă aparte care mai

poate fi găsită în acest loc este și elegantul set de inspirație Rococo, format din două scaune de nuc create în 1890, confortabile și ușoare, cu picioare subțiri și cambrate. Aparținând aceluiași stil, fotoliul vienez din incinta micului magazin Antiques, confecționat din esență de tei și datând din sec. XIX, se remarcă prin rafinamentul formelor. Tot aici se află și un impozant fotoliu Directoire, care încă-și mai poartă propria tapițerie din 1860. Brațele sunt parțial acoperite de materialul nobil și original, iar la capete se termină cu o sculptură ce amintește de forma unei

cochilii. O altă piesă remarcabilă este și scaunul de inspirație renesanțistă, confecționat din lemn de nuc în jurul anului 1800. Cu o construcție solidă și un spătar bogat sculptat, scaunul pare învăluit într-un aer ușor gotic. Pornind de la ceea ce spunea Marin Preda: „Scaunele sunt foarte receptiv/ La poezie,/ Dacă știi cum să le așezi.” putem trage concluzia că aceste mici piese de mobilier ascund înăuntrul lor o anume forță prin însăși complexitatea și dificultatea structurală care se ascunde în arta meșteșugului lor.

Antonia Dan

